

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 167/2026-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej LAWCORP, s. r. o., Košická 11, Bratislava, proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava III č. k. 1 Pv 215/24/1103-14 z 2. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pv 215/24/1103-14 z 2. septembra 2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť okresnej prokuratúre na ďalšie konanie. Zároveň navrhuje priznať jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala okresnej prokuratúre trestné oznámenie doručené Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru Bratislava III, odboru kriminálnej polície 9. februára 2024 vo veci podozrenia zo spáchania trestných činov tam uvedených zo strany zodpovedných osôb miestneho úradu mestskej časti Bratislava-Nové Mesto v súvislosti s bránením, resp. vykonávaním obštrukcií vo vzťahu k sťažovateľke ako stavebníkovi pri výrube drevín, ktoré realizoval ako súčasť projektu napriek tomu, že disponoval právoplatným výrubovým povolením a splnil podmienky výrubového povolenia.

3. Uznesením okresného riaditeľstva, odborom kriminálnej polície, I. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-107/1-VYS-B3-2024 zo 16. mája 2024 (ďalej len „uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia zo 16. mája 2024“) bolo podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku trestné oznámenie sťažovateľky vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku alebo iných trestných činov

odmietnuté, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku.

4. O sťažnosti podanej proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia zo 16. mája 2024 okresná prokuratúra rozhodla uznesením č. k. 1 Pn 59/24/1103-12 z 24. júna 2024 (ďalej len „uznesenie okresnej prokuratúry z 24. júna 2024“) tak, že toto uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku ako nezákonné zrušila a uložila vyšetrovateľovi vo veci znovu konať a rozhodnúť.

5. Uznesením okresného riaditeľstva, odborom kriminálnej polície, I. oddelenia vyšetrovania ČVS: ORP-107/1-VYS-B3-2024 z 24. júna 2025 (ďalej len „uznesenie o postúpení veci z 24. júna 2025“) bola podľa § 214 ods. 1 Trestného poriadku predmetná sťažovateľkina vec postúpená miestnemu úradu mestskej časti Bratislava III-Nové Mesto z dôvodu, že výsledky vyšetrovania preukazujú, že nejde o trestný čin, ale môže ísť o disciplinárne konanie v zmysle Zákonníka práce.

6. Sťažovateľka podala proti uzneseniu o postúpení veci z 24. júna 2025 sťažnosť, o ktorej rozhodla okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 215/24/1103-14 z 2. septembra 2025 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutému uzneseniu sťažovateľka podala túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

a) ten istý prokurátor vydal v dotknutej veci dve protichodné rozhodnutia. V prvom z nich (uznesenie okresnej prokuratúry z 24. júna 2024), ktorým zrušil rozhodnutie okresného riaditeľstva o odmietnutí trestného oznámenia, pomerne prísne vyslovil názor, ako má vyšetrovateľ vo veci ďalej postupovať. V napadnutom uznesení sa už ale stotožnil s postupom vyšetrovateľa o postúpení veci miestnemu úradu mestskej časti Bratislava-Nové Mesto napriek tomu, že nevykonal všetky úkony, na ktoré ho prokurátor v pôvodnom rozhodnutí zaviazal. Konkrétne išlo o preverenie právneho dôvodu vrátenia finančnej čiastky 81 419,49 eur zo strany mestskej časti Bratislava-Nové Mesto;

b) právoplatné rozhodnutie vydané mestskou časťou Bratislava-Nové Mesto prikazovalo sťažovateľke zaplatiť finančnú náhradu za výrub stromov. Túto povinnosť mohlo zmeniť len iné právoplatné rozhodnutie mestskej časti. Avšak mestská časť žiadne také rozhodnutie nevydala. Uvedený fakt vyšetrovateľ ignoroval a okresná prokuratúra tento nedostatok neodstránila. Ak by hypoteticky existovala povinnosť mestskej časti vrátiť finančnú náhradu za výrub, potom by túto povinnosť malo aj hlavné mesto Bratislava, ktoré rovnako prijalo finančnú náhradu. Vyšetrovateľ neskúmal, či mestská časť Bratislava-Nové Mesto koordinovala vrátenie finančnej náhrady s hlavným mestom. Tento nedostatok mala odstrániť okresná prokuratúra;

c) sťažovateľ nemá inú možnosť ako chrániť svoje práva v trestnom konaní. Neprichádza do úvahy civilná žaloba ani správna žaloba, keďže neexistuje žiadne rozhodnutie vydané v správnom konaní. Postúpenie veci z dôvodu, že nejde o trestný čin, ale môže ísť o disciplinárne konanie v zmysle Zákonníka práce, je právny nezmysel. Zákonník práce nerieši žiadne disciplinárne konanie, pričom vyšetrovateľ ani okresná prokuratúra sa nezaoberali pracovnoprávnym vzťahom medzi [REDAKOVANÉ], a mestskou časťou Bratislava-Nové Mesto a žiaden takýto pracovnoprávny vzťah preukázaný nebol. Nie je ani zrejmé, prečo treba vec postúpiť, ani prečo by sa mestská časť mala zaoberať disciplinárnym konaním podľa Zákonníka práce;

d) výsluch [REDAKOVANÉ], bol všeobecný a bez vecných a adresných otázok k prešetrovanej záležitosti, avšak táto prokurátorom pôvodne namietaná nedôslednosť pri vyšetrowaní bola z neznámych dôvodov následne tolerovaná. Vyšetrowateľ umožnil [REDAKOVANÉ], nahliadnuť do spisu ako podozrivému v rozpore s § 33b ods. 2 Trestného poriadku, na čo okresná prokuratúra nereagovala;

e) okresná prokuratúra neodstránila ani nedostatok spočívajúci vo vykonaní výsluchu osoby za mestskú časť Bratislava-Nové Mesto s inou ako oprávnenou osobou. Osoba podávajúca výpoveď nepredložila žiadne poverenie na účasť na danom úkone a mohla byť v potenciálnom konflikte záujmov (z titulu jej postavenia mohlo byť zrejmé, že nesie zodpovednosť za ekonomické otázky, teda aj za nakladanie s finančnými prostriedkami, čo bola jedna zo záležitostí, ktoré mal vyšetrowateľ objasniť).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv podľa bodu 1 tohto uznesenia napadnutým uznesením okresnej prokuratúry o zamietnutí sťažovateľkinej sťažnosti podanej proti uzneseniu o postúpení veci z 24. júna 2025 (miestnemu úradu mestskej časti Bratislava-Nové Mesto) z dôvodu protichodných rozhodnutí konajúceho prokurátora a nevykonania všetkých dôkazov, resp. ich nedostatočného vykonania.

9. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade uvádza, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07, III. ÚS 147/2016).

10. Keďže sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vyjadruje nesúhlas so závermi napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry, ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na to, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (m. m. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010). V ústave a ani v Trestnom poriadku nie je upravené právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného

oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám (m. m. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013). Rovnako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní (m. m. I. ÚS 508/2019).

11. Do obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom tejto ochrany (III. ÚS 57/2018), a právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Nie je ho ale možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v trestnom konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa (m. m. III. ÚS 372/2017, III. ÚS 237/2021). O porušení označeného práva by bolo možné uvažovať v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa náležitú pozornosť, ktorú vyžaduje zákon, čo sa v okolnostiach prerokovanej veci nestalo.

12. Ústavný súd sa s cieľom predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti oboznámil s namietaným uznesením okresnej prokuratúry (o zamietnutí sťažovateľkinej sťažnosti), ako aj so znením jej predchádzajúceho uznesenia o postúpení veci z 24. júna 2025, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (m. m. IV. ÚS 160/2011). Z napadnutého uznesenia vyplýva, že okresný prokurátor sťažovateľkinu sťažnosť nepovažoval (po jej preskúmaní a po preskúmaní ňou namietaného rozhodnutia, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo a na vec sa vzťahujúceho kompletného spisového materiálu vrátane jednotlivých dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich dôkazov a všetkých listinných dôkazov na vec sa vzťahujúcich a po porovnaní s na vec sa vzťahujúcej právnej úpravy platnej a účinnej ako v čase skutku, tak aj v čase rozhodovania) za dôvodnú, resp. nezistil žiadne pochybenia, ktoré by boli kasačným dôvodom odôvodňujúcim zrušenie uznesenia okresného riaditeľstva v intenciách § 194 ods. 1 písm. a) alebo b) Trestného poriadku. V súlade so zisteniami vyšetrovateľa dospel k záveru, že konaním oznamovateľkou označených podozrivých osôb nebol spáchaný žiadny skutok, ktorý by mohol byť podradený pod zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, zneužívania právomocí verejného činiteľa alebo akéhokoľvek iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti Trestného zákona, a to presne z tých istých dôvodov, k akým dospel vyšetrovateľ, s ktorými sa okresný prokurátor v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na ne odkázal. Považoval pritom za redundantné tieto opätovne prepisovať do znenia napadnutého uznesenia.

13. Sťažovateľka namieta, že ten istý prokurátor, ktorý rozhodol napadnutým uznesením, vydal v dotknutej veci dve protichodné rozhodnutia; v prvom z nich (uznesenie okresnej prokuratúry z 24. júna 2024), ktorým zrušil uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia zo 16. mája 2024, vyslovil názor, ako má vyšetrovateľ ďalej vo veci postupovať. V napadnutom uznesení sa už ale stotožnil s postupom vyšetrovateľa o postúpení veci napriek tomu, že tento nevykonal všetky úkony, na ktoré ho v pôvodnom rozhodnutí zaviazal, t. j. nepreveril právny dôvod vrátenia finančnej čiastky 81 419,49 eur zo strany mestskej časti Bratislava-Nové Mesto.

14. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že dôvodom na zrušenie uznesenia o odmietnutí trestného oznámenia zo 16. mája 2024 bola potreba doplnenia dokazovania (s. 9 a 10 uznesenia okresnej prokuratúry z 24. júna 2024). Samotná skutočnosť, že ten istý prokurátor pôvodne rozhodol o zrušení rozhodnutia vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia z dôvodu potreby doplnenia dokazovania sama osebe ešte neznamená, že po jeho doplnení a vyhodnotení súladnosti so zákonom nemôže rozhodnúť zamietnutím sťažovateľkinej opätovne podanej sťažnosti (proti novému rozhodnutiu okresného riaditeľstva – uzneseniu o postúpení veci z 24. júna 2025). Ústavný súd pre komplexnosť uvádza, že vyšetrovateľ, ktorý vydal uznesenie o odmietnutí trestného oznámenia zo 16. mája 2024, bol odlišný, ako ten, ktorý vydal vo veci uznesenie o postúpení veci z 24. júna 2025.

15. V nadväznosti na sťažovateľkou uplatnené námietky atakujúce vo veci vykonané dokazovanie [sťažovateľka aj námietkami uplatnenými v bodoch 7 písm. b) a d) tohto uznesenia v podstate namieta spôsob vykonaného dokazovania, resp. jeho nedostatočnosť alebo nedôslednosť] ústavný súd v prvom rade upriamuje pozornosť na konštatovanie konajúceho prokurátora, že vyšetrovateľ Policajného zboru (v uznesení o postúpení veci z 24. júna 2025) vykonal (na pomery vedenia trestného stíhania pre dotknuté prečiny) mimoriadne rozsiahle vyšetrovanie, a to vrátane výsluchu troch podozrivých osôb, jedenástich svedkov, a do spisu zabezpečil množstvo listinných, na vec sa vzťahujúcich dôkazných prostriedkov a z nich vyplývajúcich dôkazov. Sťažovateľkou atakované dokazovanie vykonané vyšetrovateľom Policajného zboru, ktorého závery sa premietli do uznesenia o postúpení veci z 24. júna 2025, označil za nielen rozsiahlo spracované (39 strán), ale aj spracované na mimoriadne vysokom stupni právnej erudície; rozoberajúce každý aj najmenší detail vyšetrovanej veci (s. 6 a 7 napadnutého uznesenia). Okresný prokurátor výstižne pomenoval základnú nezrovnalosť, ktorá nastala v predmetnej veci a ktorá vyplynula z vykonaného dokazovania. ňou bol rozdielny pohľad sťažovateľky a správneho orgánu týkajúci sa skutočnosti, či k výrubu dotknutých drevín (po vydaní súhlasu na ich výrub, jeho predĺženia a uhradenia poplatku za ich výrub) je potrebné mať právoplatné stavebné povolenie na celú stavbu (výstavbu projektu [REDAKOVANÉ]) alebo postačuje povolenie iba na jeho časť (časť týkajúcu sa výstavby stavebných objektov potrebných k zabezpečeniu rozvodov vody, ako aj odvodov splaškových vôd).

16. Ústavný súd v súvislosti s namietaným vykonaným dokazovaním a v nadväznosti na pripojenie príloh k ústavnej sťažnosti, ktoré majú povahu „dôkazov“ o dôvodnosti sťažovateľkou podaného trestného oznámenia, dopĺňa, že nie je skutkovým súdom, ale je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a v tomto nemôže vykonať dokazovanie. Ústavný súd nevykonáva procesné úkony trestného konania ani nehodnotí dôkazy vykonané orgánmi činnými v trestnom konaní a nemôže ani nahrádzať nimi prijaté právne závery, pokiaľ nie sú v rozpore so znením, zmyslom a s účelom vo veci aplikovaných právnych noriem (m. m. I. ÚS 435/2022).

17. Pokiaľ sťažovateľka v konkrétnosti tvrdí, že nedošlo k vykonaniu úkonu v zmysle uznesenia okresnej prokuratúry z 24. júna 2024, a to prevereniu vrátenia finančnej čiastky 81 419,49 eur zo strany mestskej časti Bratislava-Nové Mesto sťažovateľke, ústavný súd poukazuje na obsiahle odôvodnenie uznesenia o postúpení veci z 24. júna 2025, v ktorom sa vyšetrovateľ venoval aj nastolenej otázke (s. 21 až 23, 28 a s. 35 až 37). V tejto časti odôvodnenia išlo o vyhodnotenie podozrenia zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku, prípadne iného trestného činu, v súvislosti s tvrdým vykonaním prevodu finančných prostriedkov v rozpore so zákonom č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov.

Záver vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, s ktorými sa stotožnil aj okresný prokurátor, spočívali v tom, že spätné poukázanie platby sťažovateľke nebolo vyhodnotené ako nakladanie s cudzím majetkom v prospech inej osoby. Podľa jeho posúdenia vo veci absentovalo zverenie cudzieho majetku, ako aj úmysel zadovážiť prospech sebe alebo inému, a taktiež škoda. Uzatvoril, že vo veci nebol preukázaný obligatórny znak skutkovej podstaty trestného činu v podobe absencie objektívnej stránky jeho skutkovej podstaty. Objektívna stránka trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku spočíva v tom, že páchatel' inému spôsobí škodu aspoň malú tým, že poruší povinnosť ustanovenú právnym predpisom, právoplatným rozhodnutím súdu alebo zmluvou opatrovať alebo spravovať cudzí majetok. Podstatou tohto konania je, že vznikla škoda, a nie, či sa páchatel' alebo iná osoba obohatila uvedeným konaním [Kordík, M. § 237 (Úmyselné porušovanie povinnosti pri správe cudzieho majetku). In: Burda, E., Čentěš, J., Kolesár, J., Záhora, J. a kol. *Trestný zákon II.* 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2011.]. V konkrétnostiach sa vyšetrovateľ vyjadril aj k poukázaniu a dôvodu poukázania finančných prostriedkov sťažovateľkou mestskej časti Bratislava-Nové Mesto, ako aj k dôvodom sporného prevodu finančných prostriedkov sťažovateľke, k výsluchu svedkyne týkajúceho sa tejto problematiky (spočívajúceho vo vyhodnotení výpovede svedkyne, ktorá vypovedala aj vo vzťahu k tejto otázke), prepojení s dotknutým výrubovým konaním a so žiadosťou o zmenu rozsahu výrubového povolenia (s. 36 a 37, ale aj s. 2 rozhodnutia miestneho úradu Bratislava-Nové Mesto, oddelenie životného prostredia a územného plánovania, č. 43655/9728/2022/ZP/DARM z 8. decembra 2022).

18. Na podklade popísaných skutočností nie je možné vyhodnotiť, že by okresný prokurátor vydal rozhodnutie v rozpore so svojím skorším právnym názorom. Po doplnení vykonaného dokazovania vyšetrovateľom sa v celom rozsahu stotožnil so závermi, ktoré tento vo veci vykonal. Pokiaľ sa sťažovateľke javí, že jej nebola daná explicitná odpoveď na všetky nastolené otázky, podstatou doplnenia predmetného dokazovania bolo posúdiť opodstatnenosť ňou podaného trestného oznámenia. Ak na podklade vykonaného dokazovania (ktoré bolo popísané v odôvodnení rozhodnutia vyšetrovateľa a našlo odraz aj v samotnom posúdení veci) okresný prokurátor nadobudol presvedčenie, že je postačujúce pre objasnenie veci, ústavný súd v takom prípade nemôže prisvedčiť sťažovateľkinej námietke o nevysporiadaní sa orgánov činných v trestnom konaní s problematikou prevádzanej finančnej čiastky týkajúcej sa výrubového konania. Prípadné nevysporiadanie sa so všetkými sťažovateľkou predloženými argumentmi možno vnímať ako nedostatok odôvodnenia, ktoré napadnutým rozhodnutiam čiastočne uberá na presvedčivosti, ale nedosahuje intenzitu porušenia označeného základného práva. Napadnuté uznesenia nemusia obsahovať detailnú odpoveď na všetky jej námietky.

19. Ak sťažovateľka námietkami uplatnenými v bodoch 7 písm. b) a d) tohto uznesenia v podstate namieta spôsob vykonaného dokazovania, resp. jeho nedostatočnosť alebo nedôslednosť (vrátane namietaného spôsobu výsluchu p. [REDACTED]), ústavný súd tým opätovne stavia do pozície ďalšej inštancie, ktorá má rozhodnúť o dôvodnosti jej trestného oznámenia. Na tomto mieste ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou ani dohovorom zaručené právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (m. m. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011). Vymedzenie trestného činu, stíhanie

páchateľa a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatelom trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatelom a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu (m. m. II. ÚS 164/2022). Sťažovateľ ako oznamovateľ trestného činu má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán zaoberal (m. m. II. ÚS 88/99, IV. ÚS 117/2023). Pokiaľ teda orgány činné v trestnom konaní po rozsiahlom doplnení dokazovania (v súlade s uznesením okresného prokurátora z 24. júna 2024) vyhodnotili, že je dostatočné pre vykonanie záveru o tom, že skutok nie je trestným činom, pričom je zrejmé, že nejde o zjavne neodôvodnený alebo svojvoľný záver, ústavný súd musí postupovať v zmysle už popísaných teoretických východísk o tom, že nie je skutkovým súdom, nevykonáva dokazovanie a neprehodnocuje prijaté právne závery orgánov činných v trestnom konaní.

20. Sťažovateľka ďalej atakuje aj umožnenie nahliadnutia do spisu inej osobe [bod 7 písm. d) tohto uznesenia], avšak v tejto súvislosti neuvádza prepojenie takého konania na tvrdené porušenie jej označených ústavných práv. Zároveň namieta, že nebolo zisťované, či za mestskú časť Bratislava-Nové Mesto konala oprávnená osoba, avšak opätovne nerozvíja svoju ústavnoprávnu argumentáciu a v danej časti ani skutkové okolnosti, v nadväznosti na čo ústavný súd uzatvára, že jeho úlohou nie je hádať alebo si domýšľať, v čom má spočívať porušenie ňou namietaných práv.

21. Sťažovateľka sa nestotožňuje ani s postúpením jej veci miestnemu úradu Bratislava-Nové Mesto, ku ktorému došlo z dôvodu, že môže ísť o disciplinárne konanie v zmysle Zákonníka práce. Tvrdí, že Zákonník práce nerieši žiadne disciplinárne konanie, pričom vyšetrovateľ a okresná prokuratúra sa ani nezaoberali pracovnoprávnymi vzťahmi dotknutých osôb s miestnym úradom mestskej časti. V tejto súvislosti konštatuje, že nemá inú možnosť, ako ochrániť svoje práva v trestnom konaní. Ústavný súd uvádza, že postúpenie veci z popísaného dôvodu bolo uvedeným spôsobom skutočne koncipované v uznesení o postúpení veci z 24. júna 2025. Zároveň ale treba poukázať aj na dôvody tohto postúpenia (s. 38 a 39), a to absencia preukázania trestnoprávnej zodpovednosti a možné porušenie pracovnej disciplíny podľa Zákonníka práce, v nadväznosti na čo bolo prípadné porušenie pracovnej disciplíny označené ako podliehajúce možnému disciplinárnemu konaniu.

22. Hoci sa ústavný súd nemôže úplne stotožniť so spôsobom, akým došlo ku koncipovaniu postúpenia veci mestskej časti, záver o možnom porušení pracovnej disciplíny nepovažuje za ústavne neutržateľný. Ústavný súd už vyslovil, že nasleduje princíp racionality v konaní o ústavných sťažnostiach, ktorý v okolnostiach individuálnych vecí prehodnocuje reálne dopady porušenia procesných práv na postavenie sťažovateľov a ochranu ich základných práv (m. m. I. ÚS 282/2023, I. ÚS 68/2022, I. ÚS 12/2022). Preto nepovažuje za hospodárne rušiť napadnuté rozhodnutia len pre účely ich doplnenia/korigovania, resp. opravy niektorých nesprávností v prípadoch, keď odstránenie procesného nedostatku by nebolo spôsobilé ovplyvniť situáciu sťažovateľa v jeho prospech – v danom prípade k zmene záveru o odmietnutí sťažovateľkinho trestného oznámenia.

23. Pokiaľ sťažovateľka uvádza, že trestné konanie je jediným možným prostriedkom nápravy (iné prostriedky nemá k dispozícii), ústavný súd zdôrazňuje, že trestné právo je prostriedkom *ultima*

ratio, čo znamená, že má byť použité len ako najkrajnejší prostriedok a len pri typovo najzávažnejších porušeníach spoločenských vzťahov, záujmov a hodnôt, teda len tam, kde iné možnosti, hlavne prostriedky ostatných právnych odvetví, nie sú dostatočné, boli už vyčerpané, sú neúčinné, prípadne sú zjavne nevhodné (pozri sp. zn. I. ÚS 229/2020). Zároveň ústavný súd nachádza odpoveď na uvedenú argumentáciu aj na s. 38 zmieňovaného uznesenia o postúpení veci z 24. júna 2025. V neposlednom rade dopĺňa, že je viazaný návrhom na rozhodnutie [(§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], a teda v okolnostiach prerokúvanej veci posudzoval napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry. Z uvedeného dôvodu teda neposudzuje iné vo veci vykonané úkony či rozhodnutia vydané v správnom konaní či ich ne/možné namietanie v konaní pred ústavným súdom.

24. S prihliadnutím na zásadu zdržanlivosti ústavný súd môže na podklade sťažnosti zasiahnuť do rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní vydaného v tzv. prípravnom konaní len v prípade flagrantného pochybenia orgánu činného v trestnom konaní s intenzívnymi pretrvávajúcimi následkami. V prípade sťažovateľky takýto závažný prípad neidentifikoval, pričom o porušení ňou označených práv by bolo možné uvažovať za okolností, že by orgány činné v trestnom konaní nevenovali jej trestnému oznámeniu pozornosť, ktorú vyžaduje zákon (m. m. I. ÚS 569/2023).

25. Sumarizujúc dosiaľ popísané skutočnosti a vychádzajúc zo sťažovateľkou uplatnených námietok, ústavný súd je toho názoru, že okresná prokuratúra venovala jej trestnému oznámeniu v napadnutom uznesení v spojení s uznesením o postúpení veci z 24. júna 2025 náležitú pozornosť a jej rozhodnutie, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav, spĺňa náležitosti predpokladané Trestným poriadkom.

26. Ústavný súd konštatuje, že namietané uznesenie okresnej prokuratúry nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a jej postup a právne závery je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. V nadväznosti na dosiaľ popísané skutočnosti nenašiel takú možnosť porušenia namietaného práva sťažovateľky, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietaného čl. 46 ods. 1 ústavy ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta aj porušenie čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 a 4 ústavy. Čl. 12 ods. 4 ústavy má ale charakter všeobecného ústavného princípu a primárne neformuluje základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej alebo inej právnej ochrane ustanoví zákon, treba uviesť, že ide o splnomocňujúce ustanovenie ústavy, ktoré neobsahuje samo osebe právo, ktorého porušenia by sa bolo možné domáhať ústavnou sťažnosťou (IV. ÚS 375/2022). Porušenie čl. 20 ods. 1, čl. 35 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy nie je možné v okolnostiach prerokúvanej veci vysloviť z dôvodu, že tieto sťažovateľka spája (odvíja) s porušením princípov upravených v čl. 46 ods. 1 ústavy, v súvislosti s ktorým nebolo vyslovené porušenie (bod 26 tohto uznesenia), čím nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 3 ústavy. Z uvedených dôvodov bola ústavná sťažnosť sťažovateľky aj v tejto jej časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnená.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. marca 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu